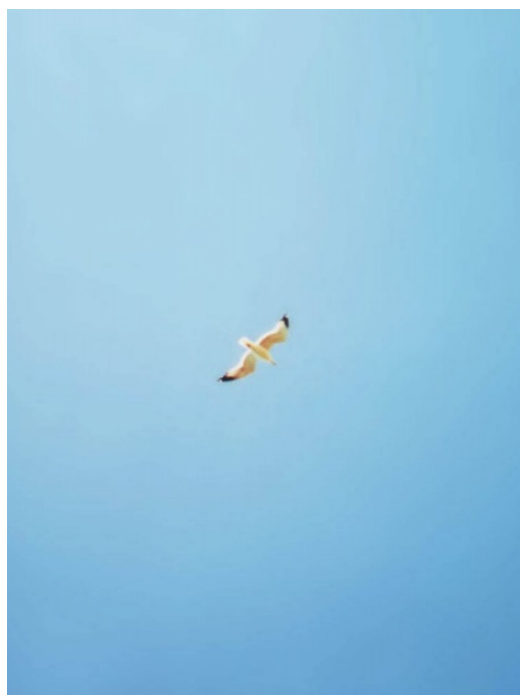

Tři

Petr Šafařík

Tři

Jsou velké trojky a malé trojky. Velká trojka je třeba v sousloví svatá trojka nebo ve třech oříškách pro Popelku. Každý ví, všichni znají a tyto trojky tak patří všem. A pak jsou trojky malé, soukromé, skromně se krčící před těmito trojkami velkými, co se globálního hlediska týče, ale v životě toho, komu tato trojka patří, jsou významnější, než jejich velké jmenovkyně. Mezi takovéto malé trojky patří trojky v žákovské knížce, chybějící tři koruny na autobus, kvůli kterým musí člověk jít pěšky. Tři hodiny spánku po probdělé noci či tři kamarádi, kteří si v dětství slíbili věrnost až do smrti. Tři vteřinový spánek za volantem a nebo tři sta třicet tři stran nejoblíbenější knihy. Tyto malé trojky jsou mnohem důležitější, než trojky velké. Každé číslo má takovéto dva sourozence. Velká a malá dvojka, čtyřka. . .

Já osobně byl trojkařem. Jako malý mi první zub vypadla trojka v pravo dole, když jsem si ji vyrazil o houpačku ve svých čtyřech letech. Tři učitelky na prvním stupni, tři učitelky na druhém stupni. Tři trojky na maturitě a tři přítelkyně, tři holky, kvůli kterým mělo smysl žít. A bez kterých život smysl ztrácel. Potřetí jsem jej ztratil nedávno.

Chtěl jsem skočit na 'ted', ale trojka opět ovládla můj život. 'Raz, dva, tři' a vykročil jsem do prázdna. Svět se zastavil. Teprve nyní jsem si řekl ono ted'. Když už bylo pozdě.

Každý člověk byl jiný. Každý člověk je jiný a každý okamžik je jiný. Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky. Až toto skončí, pomyslel jsem si, nedotknu se dvakrát stejné řeky. Nikdy. . . už nikdy víc.

Otevřel jsem oči. Prvně jsem nic neviděl. Jen bílou mlhu, která ovšem pomaličku ustupovala. Prvně jsem viděl obrys svých rukou, kterak je dávám před sebe stejně, jakoby prořezávaly kouřovou stěnu. Pomalu, jako když se snáší list papíru k zemi, mi do očí vnikly paprsky ranního Slunce. Krásná zlatavá barva vystřídala šed' prvního okamžiku, prvního pohledu. Mlha ustoupila, zmizela a vystřídal ji ostrý obraz údolí, do kterého jsem se řítil, stále rychleji, s rukama mířícíma nad hlavu, jak při skoku po hlavě do vody. Ale já se do vody nemířil. Můj cíl ležel tam dole, přímo podemnou.

Vše bylo naprosto ostré. Viděl jsem ptáky, jak stojí ve vzduchu a jen padesát metrů od mé hlavy vlaštovka lovila mouchu. Obě, moucha i vlaštovka, byly jako přibité na obloze a jediný zaznamenaný pohyb byl pohyb křídel mouchy. Pomalý, sotva znatelný. Věděl jsem, že nikdo jiný nevidí tolik, co já. Kolem hlavy mi zatím jen šuměl proudící vzduch, ale tento šum přejde v pořádný hluk. V dálce bylo vidět psa ve svém kotci, jak štěká Slunci na pozdrav. Slunci, nebo okolo pobíhající kočce. Vše ve zlatavém tónu ranních paprsků.

Dnes potřetí jsem stanul nahoře. Pokaždé, když jsem ztratil smysl života.

Pokaždé, když mě opustil. Až dnes jsem měl odvahu skočit. Nebylo to tak těžké, jak jsem si původně myslel. Jen jsem nejspíše potřeboval tři pokusy, abych to zvládl.

Země se blížila neskutečně pomalu. Jako ve snu či zpomaleném filmu. Stromy v listopadu obarvené do žluté, červené, zelené a zlaté, byly v údolí mohutné a zajisté krásně šustily listím. Doletěla mě malá kapka, kterou jsem nejspíše zhodil poté, co jsem skočil. Byla nádherná, kulatá – nikoli kapkovitá, jak se kreslí, ale dokonalá kulička. V jednu chvíli kapka rozložila světlo ze Slunce a zlatý nádech světa zmizel - vystřídaly jej postupně barvy duhy, dokud jsem nevyletěl z úhlu.

Země, matka všeho a všech již byla takřka na dosah ruky. ‘Už to musí přijít,’ říkal jsem si. Bylo to horší, než jsem očekával. Zastavil jsem se takřka v okamžiku. Poslední, co jsem viděl bylo, jak se kapka, která mě doprovázela na posledním úseku cesty, roztránila o zem. Poté se mi zrak zalil krví – obzor zrudnul, cítil jsem bolest v rukou, hlavě, kdysi operovaném kolenu i zádech. Celé mé tělo prostoupil pocit horka, svaly se naposledy stáhly a pak jsem již jen cítil, jak mě obrovská síla vymrštila zpět do nebes. S naprosto čistou hlavou jsem stoupal vzhůru k oblouku mostu, pod nímž jsem se zastavil, abych padal opět dolů k zemi, ovšem z menší výšky – toto jsem ovšem již nevnímal. Měl jsem zavřené oči a přemýšlel nad snídání. Už se mnou nechtěla být, už jsem si vzpomněl na ta přesná slova. Ale už mě to netrápilo. Hlava byla čistá a nebolela. A mé srdce bylo nyní prázdné, ten veliký náraz jej dal opět dohromady, zacelil a za čas snad bude opět schopno otevřít se pro někoho jiného. Chvilku jsem tak ještě visel spojen s mostem tou skoro neviditelnou pupeční šňůrou, než mě sundali. Byl čas jít někam na snídání.